

ECCCC ALBUFEIRA 02-02-2025

Ja, men vraagt je dan om een verslagje te maken over een driedaagse trip naar het European Cross Country Championship for Clubs Club (ECCCC) in Albufeira..... Achteraf, nu in de luchthaven, op weg naar huis komen die mooie momenten dan weer even boven drijven.

Het verhaaltje begon op vrijdag 31 januari op een ontegenzeggelijk vroeg uur. Reeds om 3 uur in de ochtend was het verzamelen geblazen aan de deuren van de DCLA-piste voor een busritje naar Eindhoven, gevolgd door een gezapige vlucht met meewind richting het – hopelijk – zonnige Albufeira. Doel was om met onze mannelijke junioren en senioren ploeg het beste van onszelf te geven op het ECCCC. Niet alleen onze atleten waren zo vroeg reeds op post, ook een heuse delegatie met een aantal coaches (Roel en beestige Guy en Bart), een cameraploeg (met video-Marc en professioneel interviewer Alain), ons delegatiehoofd (voorzitter Johan) en euh, ja ook deze supporter die de zwarte piet van het verslag doorgeschoven kreeg.

Een rustige vlucht bracht ons naar het zonnige, maar echt waar zonnige, Faro. Het was nog wel wat frisjes in de ochtend maar we voelden dat het zonnetje ons heel veel deugd ging doen. Na een kort busritje richting Albufeira konden we onze intrek nemen in het Adriana Beach Resort. Een resort? Jazeker, zo één van die locaties in de Algarve die in de zomer overspoeld worden door rumoerige en lallende Engelsen (nog nooit zoveel Indian Tandouri restaurants gezien als daar in de buurt) maar waar nu een oase van rust heerste met enkel oppergeconcentreerde (ahum) atleten. En wat doet een mens dan als je al vroeg ter plaatse bent? Ja natuurlijk! Een beetje rondwandelen, lekker genieten van een hapje en een drankje en stilaan natuurlijk ook de tactiek voor de wedstrijd van zondag voorbereiden. Al moet dat laatste misschien wel met de nodige korrels zout genomen worden want onze delegatie had ook andere facetten van het resort te ontdekken...

Een rustgevende nacht, we waren per slot van rekening reeds vroeg wakker op vrijdag, bracht ons wederom in een zonnige zaterdag. De voormiddag werd gretig gebruikt om de streek nog wat verder te verkennen. Sommigen vonden het nodig om wat kastelen te bezoeken al dan niet gebruik makend van gepensioneerdenkorting, anderen gingen dan weer de kuststreek verder observeren. Sommigen vonden het zelfs nodig om Columbus-gewijs richting Boekarest te vertrekken, al was dat achteraf bekeken toch een beetje ver rijden. In elk geval, we waren nu echt wel in Delft (euh, d'helft?) van ons Portugees avontuur. De namiddag stond in het teken van de parcoursverkenning. Elke morzel gras, elke scheefgegroeide boomwortel, elke steen en zandstrook werden geanalyseerd, in kaart gebracht en gememorieerd. Ook onze camera-ploeg ter plaatse werd met kunst- en vliegwerk (dat laatste mag je letterlijk nemen) klaargestoomd voor het grote werk. Het parcours zag er op het eerste zicht lichtlopend uit, maar een grondige verkenning leerde ons dat het betere heuvelwerk toch voor de nodige sloophamers zou zorgen. De crew had nog een leuke avond, maar wat 'happens in Albufeira stays in Albufeira', ik zou te weinig plaats hebben om nog maar Delft van het verhaal te vertellen...

Zondag: raceday! Om 10 uur 's ochtend mochten onze junioren Staf, Rohan, Semeon en Joren de wei in. Iets zegt ons dat Semeon een onrustige nacht gehad had want hij schoot uit de startblokken als een hengst die al twee jaar op stal stond, alleen wel te verstaan. De eerste bocht draaide hij als tweede (!) in maar zijn grote inspanning stokte een beetje – ja ik kan er niet aan doen – in Delft van de eerste ronde. Gaandeweg verloor Semeon meer en meer terrein terwijl zijn ploegmaatjes stilaan het ritme begonnen te vinden. Een geweldige Staf verbaasde onze hele delegatie om na een fantastische wedstrijd (hij heeft reeds naam en faam gemaakt in Portugal met aparte ingangen (zie foto)) als 25ste te eindigen in dit sterke internationale deelnemersveld. Ook Joren (44ste) en Rohan (51ste) deden het meer dan voortreffelijk. Onfortuinlijke Semeon beet na vele moeilijke momenten wel nog op de tanden en eindigde alsnog als 77ste. DCLA werd daarbij uiteindelijk 14de in een meute van 22 Europese topclubs.

Onze senioren waren getuige van een verschroeiende start van een vijftal Afrikaanse toplopers. In een ware wervelwind-start werd het deelnemersveld onmiddellijk uit elkaar gerukt. Guillaume probeerde mee te schuiven in de kopgroep maar al snel werd het duidelijk dat hij te veel last had van de heup om de wedstrijd tot een goed einde te brengen. Guillaume moest dan ook met pijn in het hart de strijd staken. Lode, Elias en Kobe bleven tot – ja ik kan het niet laten – Delft in elkaars buurt vooraleer Lode zijn duivels ontbond. Met een geweldige move naar voren eindigde hij op de 38ste plaats. Kobe gaf nogmaals zijn visitekaartje als ultrasnelle finisher af en verschalkte in de laatste rechte lijn nog 3 lopers om zo op een vooral gehoopte top 40-plaats te eindigen. Ook Elias had nog wat (bio)benzine in zijn benen en schudde ook nog een mooie eindspurt uit de benen om knap als 44ste te eindigen. In dit sterke internationale gezelschap van 23 clubs werd DCLA uiteindelijk 12de, een heel mooi resultaat.

Na de race was het tijd voor wat rust. Sommige zagen Mathieu geschiedenis schrijven met zijn zevende wereldtitel, anderen plakten urenlang wat vast aan een terrasje aan het zwembad, anderen, euh.... stays in Albufeira zoals reeds gezegd. In elk geval werd de dag afgesloten met een etentje in een aanpalend restaurantje en verbreedde onze delegatie nog wat met andere clubs die het einde van het ECCCC aan het consumeren waren.

Maandagochtend deed het toch wel even pijn. Vroeg het Portugese bedje uit richting Faro, Eindhoven en Kessel-Lo. De slotsom van onze trip is ronduit positief. Onze atleten konden proeven van een internationaal kampioenschap, we weten nu wat Delft betekent, dat Boekarest echt wel een eindje rijden is, en alle mooie verhalen van onze driedaagse 'nemen we mee'.